

Inledning och allmänt

19.11.2021 Matti Hanhisuanto

Anförande med utgångspunkt från mottot för Loppi 2022
sommarmöte: *Guds rike hör till de barnasinnade* från Mark.10:14.

Detta är en kort översikt utifrån Guds ord, Jesu tal och verksamhet. Det var svårt att strukturera, så nu är begreppen - barnasinne samt Guds rikets väsen och boende däri - kombinerade t.o.m. i samma mening. Jag ber om Ert tålamod och överseende i denna stund. De citerade Bibel-verserna nämns inte i talet.

Mottots textsammanhang i Bibeln

Texten i mottot har tagits från Markus evangelium, där Jesus möter barn och deras följeslagare och förmanar lärjungarna.

Mark. 10:13 Man bar fram barn till Jesus, för att han skulle röra vid dem. (Matt. 19:3; Luk. 18:15-17)

14 Lärjungarna visade bort dem, men när Jesus såg detta, blev han misslynt och sade till dem: *"Låten **barnen** komma till mig och förmanen dem icke; ty **Guds rike hör sådana till.**"*

15 *"Sannerligen säger jag eder: Den som icke tar emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin."*

(Matt. 11:25, Matt.21:16; 1 Kor. 14:20)

16 *"Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem."* (Mark. 9:36)

Jesus och barnen i evangelierna

- här har jag koncentrerat mig på Jesu undervisning och verksamhet, det som har med barn att göra

I denna berättelse fördes barn till Jesus för att bli välsignade och vidrörda av Jesus; och för att han skulle lägga händerna på dem, och be med dem och för dem. Man beskriver inte dem som bar fram barnen mer ingående, men vi kan ana, vilka som ville göra detta. De förstod genom tron vem Jesus är.

I parallelltexten nämner Lukas speciellt hur Jesus kallade barnen till sig, fast lärjungarna förhindrade dem.

Jesus talade om barn också i andra sammanhang och visade barnens värde i praktisk handling, där barn och barnasinne var ett förträffligt sätt att åskådliggöra trons grundbegrepp för åhörarna.

I Matt. 18 och Mark. 9 förmanar Jesus lärjungarna, som tvistade om vem som var störst bland dem, och till slut frågade de Jesus vilken är den störste i himmelriket. Även då lyfte Jesus fram ett barn och uppmanade lärjungarna att ödmjuka sig, att se sig själva som människor, som behöver och är beroende av andra. Ett barn ser och förstår detta och agerar enligt denna insikt. En sådan är den störste.

I dessa sammanhang talar Jesus också allvarliga ord om att förföra barn och förleda dem till synd; han varnar för detta med reflexionen, att innan sådant sker vore det bättre för alla parter, att förföraren kastades i havet med en kvarnsten om halsen.

I detta sammanhang är också skrivet hur Jesus varnade för att förakta barn, likadant andra obetydliga (vuxna), dessa, som enligt den tidens värderingar - religiösa och samhällliga - var mindre värda och hade lägre status. Jesus sade om dem *"att deras änglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte."*

Jesus påvisar barnets värde och ställning i dess djupaste betydelse - både i tron och i Guds rike - när han säger (Matt. 18:5) *"den som tager emot ett sådant barn i mitt namn, han tager emot mig."* Närvarande är då tron, gemenskapen och delaktigheten, Frälsaren och Guds rike.

Sådana är barnen, också vår tids barn, som Gud har skänkt oss att vara ibland oss och i vår omvårdnad. De kommer med Jesu närvaro till oss, i evangeliet och i trons gemenskap, och som vi har erfarit: i ordet om syndernas förlåtelse.

Jesu Undervisning och tal om Guds rike

Av sommarmötets motto framgår budskapet om Guds rike och dess invånare. I denna berättelse- och i detta sammanhang talas också om barnasinnets.

Jag tar kortfattat med några viktiga saker om Guds rike som är av vikt i detta sammanhang.

Guds rike är ju alldeles grundläggande i Guds ord och förkunnelsen och för oss troende.

Guds rike var kärnan i Jesu förkunnelse. Här är några exempel:

Jesus förkunnade det glada budskapet, Guds rikes evangelium, (Mark 1:15), evangelium om himmelriket (Matt.9:35). Han uppmanade människor att göra bättring, ty himmelriket är nära (Matt. 4:17). Jesus berättade liknelsen om Guds rike, vad himmelriket är; också om himmelrikets nycklar (Matt. 16:19) och rikets hemligheter, som bara Jesu följeslagare kan lära

känna (Luk. 8:10). Vi står inför en sådan hemlighet nu, när vi funderar på vad det innebär att leva i Guds rike såsom ett barn lever, med barnasinne.

Jesus skickade sina egna att förkunna kallelsen till Guds rike, den viktigaste kallelsen. Han uppmanade också att ta hand om varandra, stärka varandra i tron och vandringen, att vårda andras och den egna tron i den helige Andes närvaro. Det är därför, som sommarmöten ordnas och den är huvudsaken som allt annat arbete tjänar.

I allt detta är kärnan densamma: tron på Jesus, tron på Gud, tro dina synder förlåtna. Så kommer du in i Guds rike. Han som kallar ger trons gåva av nåd till syndaren. Gud kommer för att bo i dig, så innerlig är förbindelsen. Och Jesus bor i dig och du äger den salighet, som Jesus har berett, den fullkomliga rättfärdigheten.

Och i detta rike finns alla barn, redan innan födelsen. Likaså de som i tron har fått leva hela sina liv intill denna dag, liksom många av oss.

Jesus uppmanade de sina: Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet (vilja), så skall också allt det andra tillfalla eder (Matt. 6:33, Luk. 12:31). Sök, fråga, när ni ännu bor i riket, och se på livet och företeelser utifrån detta perspektiv. Betrakta och planera i tro och förtröstan, be om ledning också under livets gång mot denna bakgrund.

Man behöver inte förändliga vardagliga ting, men man kan ta hand om dem i tro och grundligt lita på Guds omvårdnad, och använda förstånd, resurser, också visdom, även söka hjälp och trygghet från andra. Man får lita på att hjälp finnes. Barnasinnets trygga förtröstan innehåller också mångahanda frågor, också att berätta om egna tvivel, bekymmer och att söka lindring för dessa.

Kallelsen till att tro och till Guds rike var alltså det viktigaste. Det är ju en kallelse från synd och förtappelse till evigt liv. Den är alldeles nödvändig, eftersom enbart häri finns vägen till himmelen och tillbaka till förbindelsen med Gud. Och att leva i riket här är också nödvändigt. Här finns nämligen möjlighet att vårda troslivet. Detta kunde vara ett ämne för diskussion: vad är vården av troslivet i en barnasinnad tro och i förtroende bland bröder och systrar?

Trons och frälsningens kärna är tron på Kristi försoningsgärning. Detta innebär att syndarna är förlåtna på grund av Kristi försoningsverk. Här är trons enkelhet.

Man kan inte förklara denna trosgrund med förståndet eller logiskt. Det är en trosfråga. Liksom hur Gud föder denna tro och uppehåller den. Det är en paradox, den strider mot förståndet och motsäger det. Det är galenskap för världen. Men Gud har uppenbarat det för de sina. Denna enkla trosgåva bringar frid i en troende människas hjärta. En förunderlig frid med Gud, och frid i samvetet (Fil. 4:7). På andra ställen i Nya Testamentet förklaras detta, speciellt av Paulus och Hebrèerbrevet.

Ett barn är delaktigt av trons gemenskap på grund av Kristi försoningsgärning, inte p.g.a. oskuld eller frihet från synd. Barnet är redan från avlelsen delaktigt av arvssynden. Kristi försoningsverk började från avlelsen, så att frälsningen skulle gälla varenda människa. Detta är också en sak som är ofattbar för förståndet. En trossak som grundar sig på Guds ord. Också i denna berättelse finns en skymt av det lilla barnets tro, när barnen kom för att bli välsignade av Jesus. Jesu välsignelse var verklighet för dem, den enkla trons verklighet och Andens gemenskap. Såsom också Hosianna-ropen ur barnens munnar, tack och glädje under Jesu sista tempelfärd (Matt. 21:15).

Om barnasinnnet i Guds rike

Barnasinne är svårt att förklara med några få ord eller uttömmande. Dess viktigaste kännetecken är enklast beskrivna på sommarmötets nätsidor: Här kristalliserar trons enkelhet, förtröstan på Gud och löftet om att få ta sin tillflykt till honom.

I den finska Bibeln har ordparet "lasten kaltaisten" dvs sådana som barn, använts för att beskriva hurdana invånarna i Guds rike är. Jag använder härjämte uttryck från originalspråket och från andra språk med samma betydelse.

I texten från Matt. 18, som jag citerade tidigare, frågade lärjungarna Jesus, vilken som är störst i himmelriket. Där kallar Jesus fram ett barn och säger: den som nu ödmjukar sig, att han bliver såsom detta barn, underordnar sig som detta barn, han är störst (Matt 18:4).

En som förstår att hon är underordnad andra, upphöjer inte sig själv. På den tiden hade barnen en sån här ställning, och de var nöjda med det, de visste om det och förstod det själva också. Och de var överhuvudtaget inte uppskattade i den tidens värld. Jesu lärjungar uppskattade inte heller barnen i denna evangelietext, utan förmanade dem, som kom med barnen.

En barnasinnad människa märker alltså och känner, att hon inte är bättre än andra, utan snarare underordnad, kan inte själv få Guds barnskap och bli sådan, att hon skulle duga av egen förtjänst, karaktär, visdom eller insikter. Gud väcker en sådan människas samvete, ödmjukheten, när han kalla henne. Då märker människan, känner igen och bekänner också sin syndighet. Gud förbereder alltså till detta och uppehåller detta tillstånd.

Jesus talade också om de barnasinnade. Barnasinnad (Matt. 11:25, Luk. 10:21) är en sådan som har barnets öppna och förtröstansfullt sinnelag. Detta är dolt för de visa och lärda (Matt.11:25) enligt Guds vilja (Matt.11:26); lärjungarna återvände här från missionsresan (Luk. 10:17-21). De barnasinnade hade tagit emot lärjungarnas ord, när de hörde att Guds rike var nära (Luk. 10:9). Jesus prisade Gud med att hoppa av glädje.

I bergspredikan säger Jesus (Matt.5:3): "*Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden*". Guds rike hör till dem. "*Saliga ären I som ären fattiga*" (Luk. 6:20), sade Jesus till lärjungarna. I andlig betydelse användes ett annat ord för fattiga än i timlig mening. Därför kan man urskilja den från timlig fattigdom i denna bibeltext.

De andligen fattiga, otillräckliga och bristfälliga, är mottagliga för Guds nåd och hjälp. De önskar att bli frälsta av Herren och väntar på hjälp från Gud. De litar på att de får hjälp. Dessa fattiga är hjälplösa och medvetna om det. De känner också sin syndighet. De kan inte lita på deras egen rättfärdighet.

I stället klamrar de sig fast vid, och litar på Guds eviga rikedom: i nåden och förlåtelsen. De förlitar sig på friden, given av Gud, och de har frid med Gud och ett evigt liv.

Det finns mycket gemensamt i barnasinne och andlig fattigdom. En barnasinnad människa är andligen fattig för egen del. Hon har inga egna medel eller krafter. För henne är nåden nödvändig för frälsningen. Hon är beroende av Gud och av tron, hon behöver och vill också erfara Guds rikes vård och omvårdnad, och den vård som tros- bröder och systrar ger i den helige Ande.

Ödmjukheten och barnasinnets ges av Gud. Inte genom våra egna ansträngningar eller vårt förstånd.

Gud väcker, kallar och ger trons gåva, han ger också bemödandet som gåva. Behöver jag göra något? Bevaras tron av sig självt?

Gud har ju lovat att ta hand om oss. Hur? Det får bli en fråga för diskussion för kvällen och ända hem också. Ett diskussionsämne.

När Gud kallar, ger han också kraften att tro. Han ger barnasinnets och ett andligen fattigt, ödmjukt sinne, att ta emot evangeliet och trons gåva däri. Människan accepterar och nöjer sig också med att man inte kan råda över allt. Gud ger också förtröstan på att nåden och förlåtelsen bär och räcker.

Man behöver inte göra något för att få saligheten.

Det finns också andra beskrivningar och omnämmanden i Bibeln om Guds rike utöver det barnasinnade. Vi har ingen möjlighet att gå in på dem nu. Jag lyfter ändå fram en sak, som Paulus säger om Guds rikes väsen.

"Ty Guds rike består icke i mat och dryck, utan i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande." (Rom. 14:17) Detta är så väsentligt och skildrar träffande vad en troende får uppleva varje dag. Alldeles fantastiskt. Låt detta ord förbli ljudande i bakgrunden och i vår diskussion.

Mitt i det dagliga livet och vandringen

Mitt i vardagen kanske vi undrar, är jag själv duglig, som ett barn. Kan jag på riktigt vara som ett barn, när jag tvivlar och går vilse också. Så gör ju ett barn också, tvivlar och gör fel ibland. Det är levande kännetecken, dessa tvivel. Och Gud vet och känner oss som tvivlare och syndare. Han skräms inte av detta, och kastar inte bort oss. Just därför, att han känner sina barn, har han förberett en väg, längs vilken vi kommer till himmelen, ända fram. Det är hans mål.

Som troende funderar vi inte på vår syndighet varje stund, utan mitt i vardagen lever vi i sann tro, den frid och glädje, som närvaron av förlåtelsen ger. Synderna är förlåtna varje stund. Även nu.

Och du tror det, inte sant? Du använder inte alltid förnuftet, och du gör inte goda gärningar för att bli bättre. Du lever ett fritt Guds barns liv.

Men vi är å andra sidan syndiga. Och själafienden tränger sig på, och kommer med tvivel om tron, förlåtelsen, en misslyckad vandring och verklig syndighet.

Han skulle vilja få dig bort från tron och Guds frid. Han ifrågasätter trons förtröstan på nådens tillräcklighet och förtröstan på Gud, han vill förhindra att man enbart lever av Guds nåd i trons angelägenheter. Själafienden strävar också efter att ett Guds barn inte längre litar på Guds ledning i andra timliga saker än tron. Också genom alldagliga ting försöker djävulen få oss att ge upp tron.

Å ena sidan skulle människosinnet vilja göra något för att vara värdig inför Gud, att hon själv kunde ombesörja att hon förblir i Guds rike och i tron. Det skulle vilja visa att hon är bättre än andra människor, och visa godhet inför Gud. Det skulle inte nöja sig enbart med Guds nåd och vägledning, inte heller med enkel tro och evangelium.

Sedan, å andra sidan predikar själafienden otrons och misslyckandets predikan så kraftfullt, att det ter sig omöjligt, att nåden skulle räcka även för den ovärdige.

Den skulle vilja ta bort den barnasinnade tilliten och tron.

Risken att falla i synd, att man hamnar bort från tron eller lämnar den är en verklig möjlighet. Redan de äldre har sagt att det finns en tre-enig fiende: satan, världen och det egna köttet, som försöker få oss att lämna tron och det barnasinnade och enkla förtröstandet på Gud och hans nåd. Den kristnes umbäranden på vandringen är verkliga, inte bara skenbara.

Gud och synden strider inom oss. Den troende har Guds sinnelag och vilja för att uppfylla Guds vilja, men synden, som bor i oss är emot. Vi lever i ett sånt här fält med spänningar motsättningar.

I den striden hjälper Gud, så att vi förblir i tro, att vi orkar tro och vårda vårt samvete också. Gud ger viljan och sinnelaget till strävan och vandring i tro och uppmuntrar oss till det. Vårt

bemödande är inte en gärning genom vilken vi blir frälsta, utan strävan är en Guds gåva. Kristi försoningsgärning frälser.

Jesus uppmanade och undervisade till verksamhet och ansvar, också till förpliktelser, omvårdnad och kärlek till vår nästa. Inspirerade t.o.m. till visdom och oskuld. Paulus och Hebréerbrevet uppmanar till vuxenhet och att kasta bort det barnsliga.

Ryms dessa i en tro som är barnasinnad? Eller upphävs här den barnasinnade tron?

Jo, visst ryms de. Vår tro och salighet är inte i dem. Gud vill ändå att vi, när vi lever i den här världen, uppfyller hans vilja, gör hans gärningar och får växa i tron och nåden. Och visst finns det ju, å ena sidan i så syndiga Guds barn, också Guds sinne, som vill fylla Guds vilja, Kristi sinne.

En barnasinnad tro är en möjlighet

Trons enkelhet och att vi tror med barnasinne är en möjlighet för oss. Gud sett det gott, att på detta sätt hålla oss i sin gemenskap. Han har sett att vi inte kan annat, inte kan göra något för egen del. Han har placerat sin väg och sin nåd så långt ner, att den syndigaste och mest oförstående kan nå upp till dem. De troende känner igen detta och deras hjärtan nöjer sig med och tyr sig till detta (Sions sång 43:3, *Siihen tyytyy Isä, omatuntomme, että...* Vår fader och vårt samvete nöjer sig med det. Och Gud ger oss förståelse så mycket som var och en behöver.

Ett förunderligt system för omvårdnad

Jesus sade: jag är med eder till tidernas ände. Vad helst två av er kommer överens att be om, det får de av min Fader, som är i himmelen. Var två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem. Detta är skrivet i Matteus evangelium i samband med Jesu tal om förlåtelsen (Matt. 18:19-20). Här är Guds rike nedsänkt så långt ner och Kristus vårdar där de troendes hjärtan. Där är kärnan i Guds omvårdnad.

